

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηραίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίᾳ δρ. 8,— Ἔτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50 Τρίμηνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρκάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαΐου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 25

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Καὶ χαμηλῶσας τὴν φωνήν, προσέθεσε :

— Πρόσεξε τὸ γράμμα μου. Νὰ τὸ ζωῶς σὶν δοῦκα τῆς Ὁρλεάνης τὸν ἴδιο, σὰ χέριά του!

— Ἐνόησα, Ὑψηλότατε, ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἴδιον τόνον ὁ Μπόμπης. Εἰμπορεῖτε νὰ εἰσθε ἡσυχος.

Με τὰς προετοιμασίας ἡ ὥρα ἐπέρρασεν.

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ δούλου, αἱ ἀμαξαὶ ἐξέυχθησαν καὶ τὰ κίβωτιν ἐφορτώθησαν.

Ὁ Λωζὲν ἀνέβη εἰς τὴν ταξειδιωτικὴν ἀμαξάν, ἐκάθισε μὲ τὴν συνήθειάν του χάριν, ἀπεχειρέτηκε γλαστὸς τοῦ ἀνθρώπου του καὶ μὲ ἡχηρὰν φωνὴν διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην :

— Ἐμπρός! Πάρε τὸ δρόμο τοῦ Λυών, μὲ γκαλὸπ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Μυστηριώδης κατοικία.

Ἐπὶ δύο ἡμέρας ὁ Μπόμπης ἐβάδιζε, διευθυνόμενος πρὸς τὸν πύργον τῆς Καμπανίας (Σαμπάνιε ἀν-Βεξέν). Εἰς τὸν πύργον αὐτόν, καθὼς τοῦ εἶχαν εἰπῆ, ὁ μὲν εὗρισκε τὸν λόρδον Πέρου. Πιστὸς εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ τοῦ εἶχε δώσῃ, ὁ δούξ, ὁ μικρὸς τζόκεϊ ὁ μὲτεβαίνε πρῶτα πρὸς συνάντησιν τοῦ πρῶτον κυρίου του διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ κατόπιν ὁλοκληρῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης τὸν φάκελλον τῶν σπουδαίων ἐκείνων ἐγγράφων.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, εὗρέθη εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ χωρίου Μερύ. Ἐνας χωρικός, τὸν ὅποιον ἠρώτησε, τὸν

ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ πύργος τῆς Καμπανίας ἀπέειχεν ἀκόμη δύο ὁλοκληρῶς λεύγας.

Ἐνύκτωνε καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα, τὰ ὅποια συνεσωρεύοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐπρομηνοῦσαν καταιγίδα. Ὁ Μπόμπης ἔτρεχεν, ἐλπίζων νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς νυκτός.

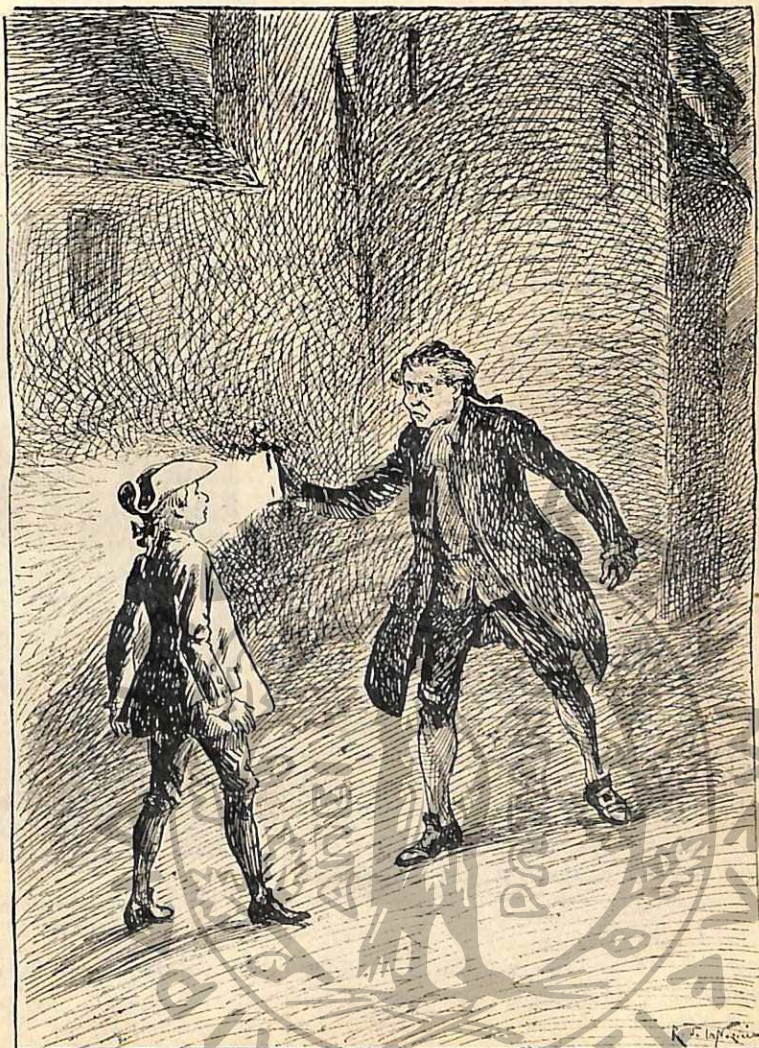
Ἠκολούθε τὸν ποταμὸν Οὐάζην, καὶ ὡς τὸν εἶχαν ὁδηγήσῃ, αἱ μεγάλαι σκιαί τῶν δένδρων, φωτισμένων κατὰ διαλείμματα ὑπὸ τῆς ἀνατελλούσης σελήνης, τὸν ἐτρόμαζαν ὀλίγον. Ἐπιτέλους διέκρινε τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας τῆς Κομπανίας καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης κιχλιδωτῆς ἐξωθύρας, ἡ ὅποια ἦτο ἀνικιτή καὶ δὲν ἐφυλάσσετο ἀπὸ κανένα.

Ὁ Μπόμπης εἰσῆλθεν εἰς ἀπέραντον δειροστοιχίαν γιγαντιαίων καὶ πολυθρόνων φιλυρῶν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλαμψεν ἡ πρώτη ἀστραπή, συνοδευμένη ἀπὸ φοβεράν βροντήν. Εὐτυχῶς, τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ πύργου ὠδήγουν

τὰ βήματά του καὶ μετ' ὀλίγον εὗρέθη ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου κτιρίου.

Ὡ, τί μαῦρος, τί πένθος ποῦ ἦτο ὁ πύργος ἐκεῖνος, μὲ τοὺς πυργίσκους του, μὲ τὰς δευκορύφους του στέγας καὶ τὰ ὑψηλὰ ἀψιδωτά του παράθυρα!

Ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἐπληγίστηκε τὰ φωτισμένα θυροπαράθυρα μιᾶς μεγάλης αἰθούρας τοῦ ὑπογείου καὶ ἀπὸ τὰ γυαλιὰ

Ἐνας ἄνθρωπος, κρατῶν φανάρι, τὸν ἐκύτταξε... (Σελ. 198, στ. 6'.)

ἐκύτταξε με περιέργειαν μέσα. Πέριξ μιᾶς μεγάλης τραπέζης, καμμιὰ εἰκοσαριά συνδαιτημένους ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν.

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐγγλετοῦσαν εἰς τὸσον παράξενον μέρος, δὲν ἀνεγνώρισε τὸν λόρδον Πέρσυ· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ κτιρίου, προσπαθὼν νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ὕψαν τῶν σταύλων ἢ τῆς ὑπηρεσίας,

«Ένας χωρικός τὸν ὅποιον ἠρώτησε...» (Σελ. 197, στ. γ'.)

ὅπου θὰ συναντοῦσε κανένα ὑπηρετήν καὶ θὰ τὸν πορεκάει νὰ τὸν εἰσαγάγῃ.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπιδύρισε τὰ τεῖχη τοῦ πύργου, δὲν εἶδε ποιθὲν αὐτὲ εἰσόδον, οὔτε φῶς. Εἰς ὅλον τὸ σκοτεινὸν κτίριον, δὲν ἔλαμπε παρὰ μόνον ἡ τραπεζαρία τοῦ ἱσογείου.

Ἐν τούτοις τὰ στραπόδερτα ἐξηκολούθουν ἄγρια καὶ ὁ μικρὸς, φοβισμένος, ἡτοιμάζετο πλέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅταν εἶδεν ἔξωφρα καὶ ἓνα ἄλλο φῶς, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ἀπὸ ἓνα φεγγίτην σχεδὸν ἰσόγειον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ πύργου.

Ἐπρεξεν ἐκεῖ καὶ ἀνύψας, ἡμπόρεσε νὰ ἰδῇ εἰς μίαν ἄλλην αἴθουσαν, ὑπογείον αὐτὴν, ἓνα ἄλλον ὁμίλον ἀνθρώπων, καταγινομένων ἐπίσης νὰ πίνουν καὶ νὰ τραγουδοῦν.

— Διάβολε! ἐσυλλογίσθη ὁ Μπόμπης· δὲν κάμνουν λοιπὸν ἄλλη δουλειὰ· ζοῦτὸν τὸν πύργου;

Παρατηρήσας προσεκτικώτερα αὐτοὺς τοὺς συνδαιτυμόνας, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦσαν οἱ ὑπηρεταί, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτησε πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐκτύπησεν ἑλαφρὰ ἓνα ὑαλοπίνακα τοῦ φεγγίτου.

Τὸ κτύπημα αὐτὸ εἶχε παράδοxon ἀποτέλεσμα: ὅλοι οἱ ὑπηρεταί ἔπαυσαν ἀμέσως νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν, καὶ τὰ πρόσωπά των ἐξεδήλωσαν τρόμον καὶ ἐκπληξιν.

Ἐπὶ τέλους κάποιος ἀπεφάσισε νὰ νὰβῇ εἰς ἓνα σκαμνὶ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ τὸν φεγγίτην:

— Ποῖος εἶναι;

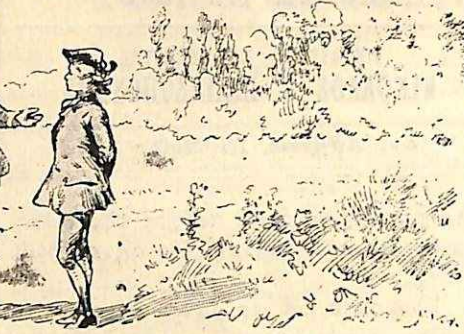
— Ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς Λωζέν, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, μετὰ γράμμα διὰ τὸν μιλὸρδον Πέρσυ.

— Στάθιτε! εἶπεν ὁ ὑπηρετής.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, οἱ ὅποιοι ἐφάγησαν πολὺ μακρὰ εἰς τὸν Μπόμπην,

ἤκουσε κρότους κλειδαριᾶς καὶ σύρτου, ἔπειτα δὲ καὶ βημάτων ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δεινδροστοιχίας, πλησίον του. «Ένας ἄνθρωπος, κρατῶν φανάρι, τὸ ὕψος μετ' ἡγρὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ τὴν ἐκύτταζε καλά. Ἐπειτα μετὰ κάποιαν δυσπιστίαν, τῷ εἶπε:

— Προχώρησε δέκα βήματα, δεξιᾶ σου, κατὰ τὸ χαντάκι τοῦ πύργου. Ὁ βρῆς μιὰ πόρτα μικροῦλα στρογγυλῇ.

Περίμενε ἐκεῖ. Θὰ ἔλθω νὰ σοῦ ἀνοίξω.

Ὁ Μπόμπης, ἀνίσχυος κάπως ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις αὐτοὺς τρόπους τοῦ ὑπηρετιτοῦ, ἐν τούτοις ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑποδειχθεῖσα θύρα ἠνοιγέτο ἐνώπιόν του.

— Ἀκολούθησέ με! τῷ εἶπεν ὁ ὑπηρετής.

Ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς ἀκολούθησε τότε τὸν ὁδηγόν του εἰς λαβύρινθον διαδρό-

«Εἰσῆλθεν εἰς ἀπέραντον δεινδροστοιχίαν...» (Σελ. 198, στ. γ'.)

μων καὶ μεγάλων θαλωτῶν αἰθουσῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγευτικόν, ὅπου ἦτο συνθηροισμένον τὸ προσωπικόν.

Κανείς δὲν ἐφάνετο νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὸν νεήλυδα. Ένας χονδρὸς ὀρχιμάγειρος τῷ ὑπέδειξε μόλις ἓνα

κάθισμα πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν. Πολλοὶ ἐφάνετο ἤδη μεθυσμένοι. Μετὰ μακρὸν ἀναμονήν, ὁ ὑπηρετής μετὰ τὸ φανάρι ἐπατήληθεν. Ἡ συγνή του μορφή εἶχε κάπως μαλανώσῃ καὶ ἀπετάθη πρὸς τὸν Μπόμπην σχεδὸν ἐγγενῶς.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν ὁ κύριός μου μ' ἐπεφύρισε νὰ σὲ πληροφόρησω, ὅτι ὁ μιλὸρδον Πέρσυ λείπει ἀπὸ τὴν πύργον. Ἐπῆγε νὰ ἰδῇ ἐδῶ κοντὰ ἓνα κτήμα τοῦ θελαὶ νὰγοράσῃ, καὶ θὰ λείψῃ ἴσως δυὸ μέρες. Ἄν θέλῃς ὅμως, μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς τὸ γράμμα τοῦ δουκὸς Λωζέν καὶ ὁ κύριός μου θὰ τὸ δώσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν λόρδον Πέρσυ, ἅμα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον.

Ἡ πρότασις αὐτὴ δὲν ἄρρεσε πολὺ εἰς τὸν Μπόμπην. Αὐτὸς ἐννοοῦσε νὰ ἰδῇ τὸν πρῶτον κύριόν του καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, διὰ τὸ μέλλον του. Ἀπεκρίθη ὅθεν εἰς τὸν ὑπηρετήν ὅτι, ἀφοῦ ἦτον ἔτσι, ἐπροτίμασε νὰ ἐπαυέλθῃ μετὰ δύο ἡμέρας. Καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁ ὑπηρετής τὸν ἐσταμάτησε.

— Πού θὰ πάτε; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης· σὲ κανένα ξενοδοχεῖο ἐδῶ κοντὰ.

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ ξενοδοχεῖο.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔπεσε κεραινὸς πλησιέστατα τοῦ πύργου, ὁ ὅποιος ἐσεύσθη ἐκ θιμελίων καὶ συγχρόνως ραγδαία βροχὴ ἤρριψε νὰ κτυπᾷ τὰ γυαλιὰ μετὰ μανίαν.

«Υποπτη φιλοξενία.

Ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς, κουρασμένος, ἐξίστασε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν βροχὴν καὶ εἰς τὸν ἄνεμον. Ἐφάνετο περιμένων πρότασιν φιλοξενίας, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὁ ὑπηρετής δὲν ἄργησε νὰ τοῦ κάμῃ.

— Ὁ κύριός μου, τῷ εἶπε, μοῦ εἰσέστησε νὰ περιποιηθῶ τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ κ. Λωζέν. Ἄν θέλετε λοιπὸν νὰ περᾶτε τὴν νύκτα ἐδῶ, θὰ σὰς ὁδηγήσω εἰς ἓνα δωμάτιον, ὅπου θὰ μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε καλά.

Μετὰ ὅλον τὸν ἀόριστον φόβον τοῦ ἐνέπνευσεν ἡ μυστηριώδης ἐκείνη κατοικία, ὁ μικρὸς, ἐξηντημένος, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ποτιθῇ μίαν τόσο φυσικὴν προσφορὰν, καὶ ἀπεκρίθη:

— Σὰς εὐχαριστῶ... Ναί, ἔθελαν νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ ἀπόψε...

— Καὶ δὲν ἔχεις ἀδικο, σύντροφε! εἶπεν ὁ χονδρὸς ὀρχιμάγειρος. Πάντα καλλίτερα ἐδῶ παρὰ ἔξω, μ' αὐτὸ τὸν παληόκαιρο!

Καὶ προσέθεσε, στραφεὶς πρὸς τοὺς ἄλλους:

— Ἐ, σεῖς! κάματε θέσι τοῦ παιδιοῦ! Οἱ συνδαιτυμόνες ὑπήκουσαν καὶ ὁ

Μπόμπης ἐκάθησε μεταξὺ ἐνὸς λακέ, μετὰ ἀντιπαθητικὴν φουτογνωμίαν, καὶ μετὰ καμαριέρας. Ἐγείσταν τὸ πιάτο του μετὰ μεζέδες, μὰ τὴν ἀλήθειαν πολὺ ὀρεκτικὸς, καὶ τὸ διπλανὸ του κορίτσι τοῦ ἐγέμισε τὸ ποτήρι μετὰ ἄσπρο κρασί εὐωδέστατον.

Τρώγων καὶ πίνων, ὁ Μπόμπης ἐνένοτο βαλμυρῶν εὐθυμότερος, ἔπαιρνε ὄρρος καὶ ἤρριψε νὰ συνομιλῇ ἐλεύθερα μετὰ τοὺς ὁμοτραπέζους του.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ ἀλαζηνάτου περὶ τοῦ ποῖα ἦτο ἡ ὑπηρεσία του εἰς τὸν αἶκον τοῦ δουκὸς, δὲν ἀντέσχεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀξίαν του, ἐξηγῶν τὴν ὅλως προνομιοῦχον θέσιν τοῦ τῆς κεῖ. Ἰσως μάλιστα (καὶ δι' αὐτὸ ἔπαισε τὸ ἄσπρο κρασί), δὲν ἐκράτησε τὴν γλῶσσάν του ὅσον ἔπρεπε καὶ ἄφισε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἦτο ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τοῦ κυρίου του μετὰ σπουδαίαν ἀποστολὴν εἰς τὸ Λονδίνον.

Μετὰ αὐτὴς τὰς ὁμιλίαις, ἡ νύκτα ἐπρόχωρησε καὶ εἶχεν ἤδη κυτῆσθαι ἡ ἐνδεκάτη, ὅταν ὁ Μπόμπης ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, τὸ πρόθυμον ἀνταγῆριόν του, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπηρετήν, ὁ ὅποιος θὰ τὸν ὠδηγοῦσιν εἰς τὸ δι' αὐτὸν προωρισμένον δωμάτιον. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εὐρίσκετο εἰς μεμονωμένον πυργίσκον, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ πύργου, εἰς τὸ ἄκρον ἀπεράντου διαδρόμου.

Ὁ μικρὸς, ὁ ὅποιος ἐξηκολούθει νὰ τὰ βλέπῃ, ὅλα ὥρτια, παρατήρησε μ' εὐχαρίστησιν ὅτι τὸ κρεβάτι του, μαλακώτατον, εἶχε καθαρώτατα σινδόνιν, καὶ ὅτι εἰς τὸ τῆλα ἐσπινθηροβόλουσε μίαν καλὴν φωτιὰ ἀπὸ εὐώδη ξύλα. Εὐχαρίστησε διαχυτικώτατα τὸν ὑπηρετήν, ὁ ὅποιος ἀπεούρησε, ἀφοῦ ὅμως ἐκλείδωσε πρῶτα τὴν θύραν τοῦωματίου ἀπέξω.

Ὅταν ὁ Μπόμπης ἤκουσε τὸν νότον τῆς κλειδαριᾶς, ἀνετινάχθη καὶ ἠρώτησε διατὶ τὸν ἐκλείδωναν ἔτσι.

— Εἶναι ἡ συνήθειά μας, ἀπεκρίθη ἄπλως ὁ ὑπηρετής ἀπέξω.

Καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἀπὸ τὸ παράδοxon.

Εὐρωθεὶς οὕτω φυλακισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ Μπόμπης κατελήφθη καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν ἀόριστον φόβον τοῦ ἠθόλανετο πρὶν. Καὶ τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ φύγῃ, νὰ δραπετεῦσῃ.

Δυστυχῶς, δὲν ἀρκεῖ νὰ θέλῃ κανεὶς ἓνα πρᾶγμα· πρέπει νὰ εἰμωρῇ καὶ νὰ τὸ κάμῃ... Ὁ Μπόμπης, ἐπιθυμήσας τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο, ἐπέισθη ὅτι ἡ δραπέτευσις ἦτο, ἂν ὄχι ἀδύνατος, τουλάχιστον δυσκολωτάτη. Ἡ διπλοκλειδωμένη θύρα ἦτο μονοκόμματι, ἀπὸ δρῦν. Ὅσον διὰ τὸ παρῶν, αὐτὸ εὐρίσκετο ἄνωθεν τῆς τάφρου τοῦ πύργου, τῆς ὁποίας τὰ πράσινα νερά ἐφάνετο λαμπρὰ εἰς βάθος διακοσίων ἐκείνῃ.

στον ποτῶν. Καὶ ὅμως ὁ Μπόμπης ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδέαν νὰ φύγῃ.

«Ὅτ' εὐγὼ ἀπὸ δῶ-μέσα, ἐσκέπτετο, μακάρι νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!»

Ἰπὸ τὸ φῶς τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀστράπων, ἐξήτασε προσεκτικῶς τὴν πρόσψιν. Κάτωθεν τοῦ παραθύρου, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἀναστήματος ἀνθρώπου, ὑπῆρχε μίαν στενὴν κορινθίαν, περιβάλλουσα ὅλον τὸν τοῖχον τοῦ πυργίσκου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Μπόμπης ὑπελόγιζεν ὅτι, ἂν ἤμπορεῖτε νὰ πατήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν κορινθίαν καὶ νὰ τὴν διατρέξῃ, ὅτ' ἐφάνεν εἰς τὴν γωνίαν τὴν οχηλατιζομένην ἐκ τῆς ἐώσεως τοῦ πυργίσκου μετὰ τὴν βορείαν πρόσψιν τοῦ κτιρίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η «ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ»

κα καὶ νὰ γράφῃ μουσικὴν; καὶ μάλιστα μουσικὴν τοῦ θεάτρου, ποῦ εἶναι τὸ δυσκολώτερον εἶδος; Πολὺ σπάνιον πρᾶγμα, παρὰ τὸν ὅσον, σχεδὸν ἀπίστευτον! Καὶ ὅμως! ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον, καὶ αὐτὴ ἡ θαυμασία πρόδοδος, καὶ αὐτὸς ὁ θρίαμβος τῆς γυναικείας ἀναπύσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς οἰκογένειαν ἐμελλε νὰ προέλθῃ... Οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς ἡ ὅσοι ἔχουν τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ φυλλομετροῦν παλαιὰς τόλμης τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ συνήντησαν βέβαια πολλὰς τὸ ψευδώνυμον Μέλ-λουσα Καλλιτέχνης εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, εἰς τὰ Μικρὰ Μυστικά, εἰς τὰς Κυριακάς, εἰς ὅλην τελοσπάντων τὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ δ. Λαμπίρη, μετὰ τὸ ψ. ὠδώνυμον, — τὸ ὁποῖον οὐδέποτε μάλιστα ἠλλαξέ, — διετέλεσε δρῶσα συνδρομητρία καὶ φίλη τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεστερας καὶ πιστοτέρας. Ἐπαύσε καὶ αὐτὴ, ὅπως τὸ ἔλεγον τότε οἱ φίλοι μας, ἀπὸ «Διαπλάσεως». Διεκρίνετο προπάντων διὰ τὰς ὥραιότητας ἐπιστολάς, πού μὰς ἐγρυφεν, ἐβραβεύθη δὲ πολλὰς εἰς Διαγωνισμούς καὶ ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκόνη της.

Εἰμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ φήμη της, ἡ δόξα της, — καὶ θὰ ἰδῇτε, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ποικίλῃ μεγάλην, — ἤρριπεν, ὅπως καὶ τῶσον ἄλλων, μεγάλων σήμερον καὶ ἐνδόξων, ἀπὸ τὴν Διάπλασιν.

Λοιπὸν, ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης εἶναι τῶρα παρούσα. Τὸ εἶπε καὶ ἐγείνεν. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς της εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν, — κόρη τοῦ αἰμνήστου μουσικοῦ Γεωργίου Λαμπίρη, ἐγεννήθη μετὰ ἰσχυρὰν μουσικὴν ἰδιοφυίαν, — ἐπῆγεν εἰς τὴν Λεϊψίαν καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ τρία-τέσσαρα χρόνια διὰ νὰ τελειοποιήθῃ. Ἐμαθήτευσε ὑπὸ τοῦ διδασκμοτέρου διδασκάλου, — τὸν Μὰξ Πέγκερ, τὸν Χόρμαν, τὸν Ζίττ, — ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ δίπλωμα συνθέσεως, ἐνορχηστρώσεως καὶ ὀρχήστρας, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ.

Ἐκάμε δηλαδὴ τὰς ἀνωτέρας, τὰς τελειωτέρας σπουδὰς ποῦ εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ μουσικός. Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετὸν, μάλιστα διὰ μίαν γυναῖκα. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς μουσικῆς σοφίας, τῶν γνώσεων, τῆς ἐπιστήμης, τῶν ἡχῶν, ἡ δ. Λαμπίρη ἔχει καὶ τὸ χάρισμα νὰ συνθέτῃ, νὰ μελοποιῇ. Αἱ γυναῖκες συνήθως μαυθάνουν, διδάσκουν, ἐκτελοῦν μουσικὴν, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν ἰδικὴν των. Ἡ ἱστορία τῆς παγκοσμίου Μουσικῆς ὀλίγας συνθετρίας ἀναφέρει, καὶ μετὰ αὐτῶν μίαν ἢ δύο μόνον εἶναι ποῦ ἔχουν ἀξίαν. Ἐ, ἡ δ. Λαμπίρη εἶναι ἀπὸ τὰς ὀλιγίστας αὐτάς. Ὅσοι ἤκουσαν τὰς οὐθεσίας της, ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὰς δοκιμὰς τῆς ὀπερέττας της, ἐμείναν ἐκθαμβοὶ πρὸ τῆς ἐμπνεύσεως, τῆς δροσερότητος καὶ τῆς σοφῆς ἐπεξεργασίας τῆς γυναικείας αὐτῆς μουσικῆς.

Μεθαύριον, ὅταν εἰς τὸ «Πανελλήνιον» θὰ δοθῇ ἡ πρώτη τοῦ «Ἀποκρητικῶν Ὀνειρῶν», — αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς πρώτης ἐλληνικῆς ὀπερέττας, — ἡ δ. Λαμπίρη αὐτοπροσώπως θὰ διευθύνῃ τὴν ὀρχήστραν. Πρώτην φοράν, ὅχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἴσως καὶ εἰς τὸν κόσμον, μίαν γυναῖκα, ἓνα κορίτσι, δίδει ἰδικὸν της μουσικὸν ἔργον εἰς θέατρον καὶ τὸ διεθινόν μόνον της. Θὰ εἶναι μίαν ἐσπέραν ὥραιαν καὶ μοναδικήν. Καὶ θὰ εἶναι μίαν στιγμὴν ἐξόχως δι' ἡμᾶς συνικνυτική ἐκείνη, νὰ τὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης τῆς «Διαπλάσεως», πραγματοποιοῦσα τὸν πόθον της, τὸ ὄνειρόν της, θὰ ὑψώσῃ διὰ πρώτην φοράν τὴν μπαγκέταν τοῦ μαέστρου, ὡς σύνθημα διὰ νὰ ἐκχυθῶν πρὸ ἐνὸς ἐκθαμβοῦ, μαγευμένου ἀκροατηρίου, ποῦ δὲν θὰ πιστεύῃ οὔτε τὰ μάτια του, οὔτε ταυτιά του, εἰ ὁ θαυασμὸς τῆς ὑπερόχου της τέχνης. Ποία τιμὴ, τί καμὰρι καὶ διὰ τὴν Μητέρα Διάπλασιν!...

Σὰς ἀσπασίαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

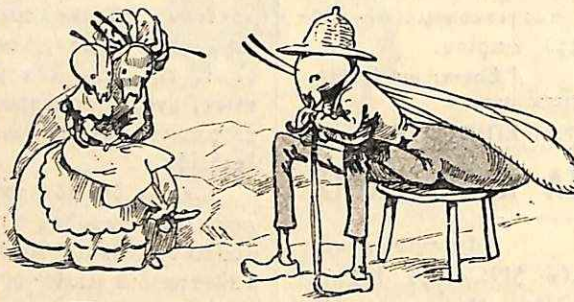
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ ἱστορία τοῦ γέροντος Τερμίτη.

Ἡ Ἀννέτα ἔτρεξε μὲ τὴν Κρινιώ καὶ σὲ λίγο βρήκαν μερικὸς σπόρους καὶ ἕναν ὠρὶμο καρπὸ, ποῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ δένδρον. Ἦταν καὶ λιγὰκι σάπιος, μ' αὐτό, γιὰ τὰ μερμήγκια, τὸν ἔκανε ἀκόμη πὶο νόστιμο.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐκουβάλησαν, σιγά-σιγά, μὲ πολλοὺς δρόμους, στὴ φωλιὰ καὶ τὰ ἐποθεύτησαν καλὰ σὲ μιὰν ἄκρη. Ἔτσι θὰ εἶχαν τί νὰ φάγουν καὶ εἰ τρεῖς τοὺς ὡς αὐριο.

Ὅταν ἄρχισε νὰ βρέχει, μαζεύθηκαν καὶ εἰ τρεῖς στὸ σπίτι. Ἡ Κρινιώ ἐκάθισε δίπλα στὸν γέροντα Τερμίτη καὶ ἡ καλὴ Ἀννέτα ἀντίκρου τοῦ.

«Ἐρχομαι ἀπὸ μιὰ χώρα τόσο μακρινή...»
(Σελ. 200, στ. α'.)

Ὁ καίμενος ὁ γέροντας δὲν μποροῦσε νὰ κρύψει τὴν χαρὰ τοῦ τελοσπάντων, ὅστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸ, καὶ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐξορίας του, μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ κάποιον. Ἐκάθισε στὸ σκαμνὶ τοῦ ἀναπαυτικά. Ἐξω ἡ βροχὴ ἔπεφτε μὲ χονδρὲς στάλες, καὶ τὸ πέσιμό της ἀντηχοῦσε βρειὰ ἐπάνω στὰ μέγαρα φύλλα.

Ἡ Κρινιώ ἐτοιμάσθηκε νὰκούσῃ μὲ προσοχή, ἀποφασισμένη νὰ μὴ χάσῃ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια. Ἡ Ἀννέτα ὅμως, ἂν γαὶ ἄκουγε καὶ αὐτὴ μ' εὐγενικὸ ἐνδιαφέρον, ἐκύτταζε συγχρόνως τριγύρω της, διὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ τῶρα τί δουλειὲς εἶχε γι' αὐριο.

«—Ἐρχομαι ἀπὸ μιὰ χώρα τόσο μακρινή, ἄρχισε νὰ διηγῆται ὁ Τερμίτης, ποῦ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ μετρήσω πόσα μερόνυχτα πέρασαν ἀπὸ τότε ποῦ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸν λαμπρὸν οὐρανὸ τῆς. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν ἀπάνω 'ς ἕνα κορπὸ, ποῦ εἰς ἄνθρωποι τὸν λένε ἀνανά. Βρήκα στὸ φλοιὸ τοῦ μιὰ τρύπα, μπήκα μέσα καὶ ἄρχισα νὰ ρουφῶ τὸ γλυκὺ τοῦ χυμοῦ, ὅταν ἔξαφνα ὁ καρπὸς φεύγει ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ καὶ ρίχνεται 'ς ἕνα μέρος σκοτεινὸ καὶ κλειστὸ. Καὶ ἄλλοι καρποὶ ἦσαν σωρευμένοι ἐκεῖ μέσα, δίπλα στὸ δικό μου. Καθὼς ἐνέητα ὕστερα, ἤμαρτες μέσα 'ς ἕνα κιβώτιο, ποῦ τὸ ἐκέπασαν καὶ τὸ κάρφωσαν. Ἐπειτα τὸ σήκωσαν. Φαντασθῆτε τὴ θέσι μου! Ἄ, πόσο καταράσθηκα τὴν κακὴ μου τύχη ποῦ μ' ἀπεχώριζε ἐτσι ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ μ' ἐστελνε ὀλομόναχο σὲ

ἀγνωστο μέρος, γιὰ νὰρχίσουν τὰ τέλει-ωτα βάσανά μου!

«Τελοσπάντων, καθὼς σὰς εἶπα, ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸν λογαριάσω ἀκριβῶς, τὸ κιβώτιο ἐτραντάχθηκε πάλι, ἀνοίχθηκε, καὶ ὁ ἀνανάς μου, μαζί μ' ἕνα σωρὸ ἄλλους, μπήκε 'ς ἕνα ἄλλο περίεργο κιβώτιο, ἀνοικτὸ, ποῦ ἀπὸ κάτω τοῦ εἶχε κάτι στρογγυλὰ πράγματα ποῦ ἐγύριζαν, ὅταν ἕνα ἄλλο, δεμένο στὸ κιβώτιο, ἄρχισε νὰ περπατῇ.

«—Θὰ ἦταν ἀμάξι, εἶπε ἡ Ἀννέτα.

«—Μπορεῖ νὰ ἦταν ὅπως τὸ λέτε

ἐγὼ ὅμως ξέρω τόσο λίγο τῇ γλώσσᾳ καὶ τὰ πράγματα τοῦ τόπου σας, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἂν ἔχετε δίκιο. Ἄς εἶνε, σὰς πιστεύω. — Λοιπὸν τὸ ἀμάξι, ὅφου ἔτρεξε πολὺ, στάθηκε κάπου. Καὶ τότε μ' ἔβα-

λαν μπροστὰ 'ς ἕνα πρᾶγμα στερεὸ καὶ διάφανο, ποῦ ἔβλεπα, ἀπέξω, νὰ περνῶν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Κάπου-κάπου σταματοῦσαν, ἔμπαιναν καὶ τὸ μέρος ποῦ εὐρισκόμουν, πάντα χωμένους μέσα στὸν ἀνανά μου, καὶ ἔπειτα ἐφύγαν.

«—Ἦσθε σὲ μαγοζι, εἶπε ἡ Ἀννέτα, καὶ σὰς εἶχαν σιτὴ βιτρίνα.»

Ὁ Τερμίτης ἐξύπνισε τὰ μεντρά του. Ἦταν λιγὰκι ἐγωῖς-στής καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξέρῃ, ἄλλος περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

«Μπορεῖ νὰ μουν καὶ σὲ μαγαζι, ἐξακολούητε. Τελοσπάντων, ἕνας ἄνθρωπος μὲ πήρε. Ἦταν μιὰ μέρα ποῦ ἔκμνε ζεστὴ πολὺ. Ὁ ἄνθρωπος μ' ἐπερπάτησε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ἔπειτα μ' ἔβαλαν ἐπάνω 'ς ἕνα πρᾶγμα ψηλὸ, μὲ τέσσαρα ξυλινὰ ποδάκια, ποῦ δὲν τὰ κουνοῦτε ὅμως καθόλου.

«—Δηλαδή 'ς ἕνα τραπέζι, εἶπε ἡ Κρινιώ.

«—Δὲν ξέρω, αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ δυσαρέστησε. Ἐκατάλαβα, —καὶ δὲν ἄρρηστα νὰ τὸ καταλάβω, —ὅτι ἦλθε καὶ ρὸς νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν τρύπα μου. Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἤμουν σ' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, ποῦ εἰς ἄνθρωποι ἐδῶ τὸ λένε ἐξοχή. Πῶς σὰς φαίνεται;

«Πῶς νὰ μοῦ φαῖ; εἶπε ἡ Ἀννέτα. Ἡ περιπέτειά σας εἶνε ἀπλῆ. Ἦσθε μέσα 'ς ἕνα ἄφροτο, ποῦ τὸ ἐκοψαν, σὰς ἐφόρτωσαν στὸ πλοῖο, ἔπειτα στὸ ἀμάξι, ρημάσατε 'ς ἕνα μαγαζι, σὰς ἐπούλησαν 'ς ἕναν ἄνθρωπο, ἀπὸ καὶ καταφέρατε νὰ γλυτώσετε καὶ τῶρα βρίσκεσθε ἐδῶ!

«—Μπράβο! εἶπεν ὁ Τερμίτης, εἰσθε ἐξυπνο μερμήγκι, γιὰτὶ καταλάβατε ἀμέσως ἐκεῖνο ποῦ ἐγὼ ἄρχισα πολὺ νὰ τὸ καταλόβω. Ἔτσι ἀλήθεια συνέβησαν τὰ πράγματα, γιὰ νὰ βρεθῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ποῦ τὴ λένε Ἀφρική, στὴ δικὴ σας πατρίδα. Καὶ μιὰ ποῦ βρέθηκα ἐστὴν ἐξοχή, ἐτύπωσα 'ς αὐτὸ τὸ δάσος, ποῦ μὲ βλέπετε, χωρὶς νὰ περιμένω τίποτε καλὸ γιὰ τὸ μέλλον.»

Κ' εὐχαριστήμενος ποῦ μπόρετε νὰ διηγῆσθῃ τὴν ἱστορία του, ὁ Τερμίτης ἄκουσε μὲ τὴν ἴδια εὐχαρίστησιν τὴν ἱστορία τῆς Κρινιώ καὶ τῆς Ἀννέτας, καὶ ἔπειτα κοιμήθηκαν καὶ εἰ τρεῖς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε ἡ μεγάλη ἐργασία. Ἀκούραστη, ἡ Ἀννέτα ἐσκουτούσε μ' ἐνθουσιασμὸν λόγια τὴν Κρινιώ καὶ τὸν Τερμίτη! Ὅλη ἡ φωλιὰ ἐκαθρίσθη ἀπὸ τὰ σκουπίδια τῆς καὶ ὅλα τὰ πετραδάκια ἐκουβλήθηκαν ἐστὴν εἰσοδόν. Ὡς τὸ μεσημέρι, ἡ σπουδαία αὐτὴ πρετοιμασία ἐτέλειωσε. Ἐπειτα ἡ τρεῖς φίλοι ἀνέστησαν σὲ μιὰ φλαμουριά, ἐκεῖ κοντά, καὶ ἐγευματίσαν μὲ σπόρους, γιὰ νὰ εἰκονομήσουν ἐκεῖνους ποῦ εἶχαν ἀπὸ γοῆς ἐστὴν ἀποθήκη.

Ἀφροῦ ἀπόφαξαν, ἡ Κρινιώ ἐρώτησε πῶς θὰ περνοῦσαν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας. Αὐτὴ θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ τρέξῃ στὸ δάσος, τῶρα ποῦ ὁ πρῶτος τῆς φόβος ἐπέρασε. Ἡ Ἀννέτα ὅμως δὲν τὸ ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπον.

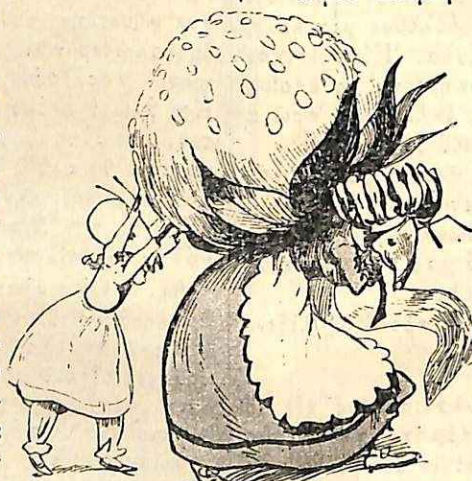
Ἄ, μπᾶ! εἶχαν ἀκόμη δουλειὰ καὶ δουλειὰ νὰ κάμουν! Κ' ἔβαλε ἀμέσως τὸν Τερμίτη καὶ τὴν Κρινιώ νὰ σκάψουν τὸ χῶμα, νὰ τὸ βγάλουν ἔξω καὶ νὰ πλατύνουν ἐτσι τὴ μικρὴ στοὰ ποῦ εἶχαν ἀρχίσῃ ἡ ἴδια.

—Δὲν μᾶς βνηθεῖς καὶ σύ; εἶπε ἡ Κρινιώ.

—Ὁχι, γιὰτὶ ἐγὼ ἔχω τῶρα ἄλλη δουλειὰ.

Τὶ δουλεῖα ὅμως, δὲν ἤθελτε νὰ τοὺς πῇ.

Κ' ἐν ᾧ ἡ Κρινιώ καὶ ὁ Τερμίτης, θέλοντας καὶ μὴ, ἄρχισαν νὰ σκάπτουν μέσα ἐστὴν φωλιὰ, ἡ Ἀννέτα ἐξέκρινε

«Ἀρχισε ἡ μεγάλη ἐργασία...»
(Σελ. 200, στ. γ'.)

γιὰ νὰ φθάσῃ 'ς ἕνα μέρος τοῦ δάσους, ἐποῦ ἤλπιζε νὰ βρῇ ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε.

Πραγματικῶς τὸ θαυμαστὸ καὶ μυστηριώδες ἐνστικτὸ τῆς, ὠδήγησε τὴν καλὴ πορκαμάννα 'ς ἕνα μέρος ἀνοικτὸ, ποῦ τὸ ἔβλεπε ὁ ἥλιος. Ἐκεῖ ἤξευρε ὅτι θὰ εὑρίσκε λουλούδια καὶ ἐπάνω στὰ λουλούδια αὐτὰ θὰ ἦταν μελίγρες, —ζωῦρια τόσο ἀναγκαῖα ἐστὶ ζωὴ τῶν μερμηγκιῶν. Ὁ κόπος τῆς δὲν πῆγε χαμένος. Ἐκεῖ-κάτω, 'ς ἕνα μικρὸν ὄχθο, ἀγριοτριαντοφυλλίαι ἐκουνούσαν τοὺς κλώνους τῶν ἐστὶς ἀκτίδες τοῦ ἡλίου καὶ εἰς κλῶνοι αὐτοὶ ἦσαν γεμάτοι τριαντάφυλλα. Ἡ Ἀννέτα ἐσκαρφάλωσε ὡς τὸ πηλίσιστερο λουλούδι, ποῦ ἦταν ὀλάνοικτο, μπήκε μέσα, καὶ μὲ μεγάλη τῆς χιρὰ ἀνακάμψε ἐστὴν καρδιά τοῦ ὀλόκληρου κοπάδι μελίγρης.

Ἐπλησίασε τὴ μεγαλύτερη καὶ ἐπίεσε μὲ τῆς κεφαλῆς τῆς τὴν κοιλίαν τοῦ ἐντόμου. Τότε, ἐστὴν ἄκρη-ἀκρὴ δύο μικροσκοπικῶν κερατιῶν, ποῦ ὑπάρχουν ἐστὴν κοιλίᾳ τῆς μελίγρης, φάνηκαν δύο μικροὺλες σταγόνες ἐνὸς ὑγροῦ, καθαρῶ

καὶ πηκτοῦ σὰν τὸ μέλι. Τὸ ὑγρὸν αὐτό, γλυκύτατο, εἶνε εἶδος γάλατος, ποῦ τὸ παράγουν ἡ μελίγρες γιὰ νὰ τρέφουν τὰ μικρὰ τῶν. Εἶνε λοιπὸν, καθὼς εἶπαμε καὶ ἄλλοι, ἡ ἀγελάδες τῶν μερμηγκιῶν, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ ποῦ παράγουν, τὰ μερμήγκια ξέρουν νὰ τὸ ἀρμέγουν, καὶ τὸ τρώγουν—ἡ τὸ πίνουν, ὅπως θέλετε, —σὰ γάλα ἀληθινόν.

Ἡ Ἀννέτα ἐπῆρε τῆς δύο στάλες καὶ τῆς ἔφαγε ἀμέσως. Ἐπειτα, ἀφροῦ ξεκουράσῃ λιγὰκι καὶ δυνάμωσε μ' αὐτὴ τὴν τροφή, ἐπίασε τὴ μελίγρα μὲ τῆς δαγκάνες τῆς, χωρὶς νὰ τῆς κάμῃ κανένα κακόν, καὶ πήρε τὸ δρόμον νὰ ξαναγυρίσῃ ἐστὴν καινούργια τῆς κατοικία.

Ἐκεῖ κοντὰ ἐψάξε καὶ βρήκε ἕνα χορτάκι ποῦ τὸ λένε ἀρνόγλωσσον ἢ παζι, ἐδιάλεξε ἕνα ἀνθάκι τοῦ καὶ σιγά-σιγά ἐποθεύτησε ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὴ μελίγρα. Τὸ ζωῦρι, ἀφροῦ συνήλθε ἀπὸ τὴ ζάλη τοῦ παράξενου ταξιδιοῦ τοῦ, ἐπανέλαβε τὴ συνηθισμένη του ἀσχολία, δηλαδή ἄρχισε νὰ τρώγῃ. Ἡ Ἀννέτα, ἀφροῦ ἡσύχαξε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ξαναγύρισε

ἐστὴν ἀγριοτριανταφυλλία καὶ μὲ τὸν ἑνδο τρόπο πήρε καὶ ἐκουβάλησε δευτέρην μελίγρα. Ἐπειτα ἄλλη, καὶ ἔπειτα ἄλλη... (Ἐπεται συνέχεια). Γρηγ. Ξενοπούλος. Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Μ. Laumann.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὁ Μᾶης μ' ἀνθόπλετο πέπλο καὶ πάλι Γεμάτο ἀρώματα τὴ γῆ ἔχει ντύσει, Ὁ ἥλιος χρυσάκτινος τὴν περιβάλλει Κι' ὕμνον ἐναρμόνιον τονίζει ἡ κτίσις.

Τρέψτε, προσμένει σας μεσ' ἐστὴν ἀγκάλῃ Τὴ λουλουδένια τῆς μ' ἀγάπη ἡ φύσις, Μὲ μύρων ἀνθινῶν αἰθέρια ζάλη Τίς πίκρες κι' ἐννοίες σας θ' ἀποκοιμίσῃ.

Τώρα, ποῦ ὀλόγλυκα ψάλλουν τ' ἀηδόνια, Ποῦ μύριες ἡ ἀνοίει χαρὲς σκορπίζει, Γιορτάστε... Ὁ ἄρθρον γοργὰ τὰ χιόνια...

Κι' ὅσο τοῦ βίου σας ὁ Μᾶης ἀνθίζει, Δρέψτε τὰ ρόδα τοῦ... Πετοῦν τὰ χρόνια Κι' ἡ νεότης ποῦφυγε πιά δὲν γυρίζει.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὀπτικὴ ἀπάτη.

Δὲν νομίζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶνε νάνος, ἢ μᾶλλον ὅτι ἔχει κεφάλι, κορμὸν καὶ χεῖρα μεγάλου ἀνθρώπου, πόδια δὲ παιδικά; Καὶ ὅμως δὲν πρόκειται περὶ τέρατος. Εἶνε ἡ φωτογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου κανονικῶτάτου, ληφθεῖσα ἀφ' ὕψους. Εἰς τὰς φωτογραφίας τῆς κηδείας τοῦ βασιλέως, ποῦ ἐγείναν ἀπὸ ὕψους ταράτσες, πολλὰ τέτοια τέρατα εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε.

Γιγαντιαῖος χαυλιόδους

Ὁ χαυλιόδους, τὸν ὅποιον βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκόνα ἐκ φωτογραφίας, εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους καὶ ἀνήκει ἐν τῇ ἀντικεινῇ εἰς ἀλέξαντα τεράστιον. Περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε, παραβάλλοντες αὐτὸν πρὸς τὸ ἀνάστη

Καρποὶ ἐπὶ κορμοῦ

Εἶνε ἡ φωτογραφία ἐνὸς ἀνθρώπου κανονικῶτάτου, ληφθεῖσα ἀφ' ὕψους. Εἰς τὰς φωτογραφίας τῆς κηδείας τοῦ βασιλέως, ποῦ ἐγείναν ἀπὸ ὕψους ταράτσες, πολλὰ τέτοια τέρατα εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Λιμου

ΚΟ	ΣΙ	ΛΕΥ	ΚΟΣ
ΚΑΣ	ΧΡΥ	Ο	Υ
ΓΥ	ΡΕΙ	ΔΡΑΡ	ΡΟΣ
ΧΛΑ	ΣΟΣ	ΡΟΣ	ΤΕ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελέσουν τέσσαρα μέταλλα.

β.) Μαγικὴ Βικὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Σημαιοφόρου

Ποῦ εἶνε τὸ γαζάκι αὐτοῦ τοῦ ἱππότη; γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

Pie . . e . ui . oul . n' a . as . e p . . m . u . . e

Να αναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Δηλώσεις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 23ου φύλλου

α') Ἡ χήνα σχηματίζεται εἰς τὴν ποδιὰ τῆς, καὶ φαίνεται ἂν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης γίνῃ βᾶσις. — β') Loin des yeux, loin du cœur. — γ') Πράκλειος, Κωνσταντῖνος, Βασίλειος, Ἰουστινιανός, Λέων.

186 τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ-
τοῦ, Κεφ. Β

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἀπὸ τὴν Σελίδα Συνεργασίας Συνδρο-
μητῶν τοῦ 22ου φυλλαδίου]

(Ἀπὸ τὰς «Περιοτέρας»)

Ὁ Δωδωναῖος εἶνε συνομήλικος μὲ τὸν
παπποῦ μου;

— Ἐνθυμούμαι ὅταν ἦμουν παιδί, λέ-
γει ὁ παππούς μου.

— Ἐνθυμούμαι ὅταν ἦμουν παιδί, λέ-
γει καὶ ὁ Δωδωναῖος.

Προλαμβάνει δὲ εἶπω, ὅτι γαλλικά δὲν
ξεύρω.

(Ἀπὸ τὸ «Μεγάλο πουλί»)

Ἄν δὲν εἶνε ἀφελὴς ἡ Ἀφελὴς Ξαν-
θούλα, εἶνε δύτης... ἀλλέως δὲν ἐξηγεῖται
πὺς θὰ δεχθῇ ἓνα τέτοιο ἀφιέρωμα ἐκεῖ
ποῦ ἔπρεπε! Ἄ! κακία.

(Ἀπὸ τὴν «Ἀγὴ πρωτομαγιάς»)

Σὲ ἐξορκίζω, ἦλιε, μὴν ἀκούσης τὸ Μι-
κρὸ Χελιδονάκι... τῶπε γιὰ τὴν ὁμοιοκα-
ταληξία. Σὲ ἱκετεύω μὴ σκάσης
νὰ μὴ χαθῇ ἡ πλάσις

(Ἀπὸ τὰς «Ἐντυπώσεις»)

Ἡ Ἡρωϊκὴ Σάμος κάθεται. Ἡ πετα-
λούδα πετᾷ ἀπὸ λουλουδιὸς σὲ λουλουδι.
Ἡ πρώτη λέγει πὺς ἡ δευτέρα δὲν κά-
μνει τίποτε!

(Ἀπὸ τὴν «Ἐννοσίμω»)

Ἀμὴν.

(Ἀπὸ τὴν «Βροχὴ τοῦ Μάρτη»)

Φαντάζομαι τὴν ἀνήσυχη βροχὴ, ἀφοῦ
ἡ ἡσυχία κτυπᾷ τὰ τζάμια καὶ ἀκούεται
ἀπὸ τὴν μισοκοιμισμένη Πέννα τῆς Δια-
πλάσεως!

(Ἀπὸ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα»)

— Μπαμπά, αὐτὰ τὰ λέγουν ἡ Ἀφε-
λὴς Ξανθούλα, ὁ Τάκης καὶ ὁ Ντίνος ἡ ἡ
Μικρὰ Ἀριστοκράτις, ἡ Ποιμενικὴ Φλο-
γέρα καὶ ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δωριδῆος;
Πατέρις μας Ἑλλάς

Ο ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἕνας γέρος βιολιστής, σὲ μιὰ γωνιά
τοῦ δρόμου καθισμένος, τοῦ κάκου
προσπαθοῦσε νὰ μαλᾷ τὸν κόσμον τὴν
ἄπονη καρδιά μὲ τὸ φτωχὸ βιολί του.
Κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε. Λὲς κι' ἐβγαί-
νεν ἀπ' τὰ στήθια του τὸ κλάμα τοῦ βιο-
λιού του, μὰ οἱ διαβάτες τίποτε δὲν
ἐνοιοῦσαν. Ἀν' ἦταν θεονόητος, ἂν ἐσβου-
νεν ἀπ' τὴν πείνα, κανένας δὲν τὸ ἐβλε-
πε. Κ' ἐπαίζεν, ἐπαίζεν ἀδιάκοπα ὁ
γέρος.

Ὁ ἥλιος πᾶ ἐπὶ γαίαν νὰ δύσῃ καὶ
ἔσβηνε μαζί του καὶ τὲς ὅσες τὸ γέ-
ρος ἐλπίδες. Ἀφῆκε τότε χάμον τὸ βιολί,
ἐγχευε στὰ στήθια του τὴν κατάσπρη του
κεφαλή καὶ σὲ μαύρες σκέψεις παρεδόθη-
κε. Μόνος κι' ἐρημὸς στὸν κόσμον, τί τάχα
νὰ εἶχε εἰς τὴν πικρὴν αὐτῆς ζωῇ; Τὸ
βιολί, ὁ μόνος σύντροφός του, κι' αὐτὸ
πᾶ τὸν εἶχε παρατήρησιν, κι' αὐτὸ πᾶ
τίποτε δὲν τοῦδινε νὰ ζῇ.

Εἶχε πᾶ βραδυάση, ὅταν ὁ γέρος ση-
κώθηκε. Ἐστέναν ἀπὸ καρδιάς κ' ἐκάρ-
φωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανόν: «Θεέ
μου, παρηγόρα με τὸν ἄμοιρο» ἐπαρκα-
λεσε βαθειά καὶ μὲ μάτια βουρκωμένα
ἐκίνησε γιὰ τὴν καλύβα του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ γέρος ἦταν
πεθαμένος, μὲ τὸ βιολί στὸ πλάι του
σπασμένο.

Πανελλήνιος Πόθος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

3. ΜΕΣΟΥΡΑΝΗΜΑ

Ζέστη παντοῦ ἀνοιξιὰτικη... Οἱ ρεμματιές,
[οἱ κάμποι,]
τὰ βράχια, οἱ πέτρες, οἱ πλαγιές, ἔλα—
[θαρρεῖς—ντυμένα
μὲ μιὰν ἀφάνταστη ἐμμορφία... Μεσου-
[ρανεῖ καὶ λάμπει
φλέγεται ὁ ἥλιος... Φεύγουνε τὰ σύννεφα
[διωγμένα...

Πνιγμένος κάθε ἀντίλαος τοῦ πιστικοῦ
[ἡ φλογέρα,
τὰ κουδουνάκια, πού, —σκυφτὰ—τὰ πρό-
[βρατα χτυποῦνε,
βόσκοντας, —ἔλα εἶνε σβυστὰ στὸν πυ-
[ρωμένο ἀγέρα...
Ἄμην.

Σπάνες, καλύδες, σὺδενδρα, ρέμματα, μο-
[νοπάτια...
Τὰ χελιδόνια τρίβουνε οἱ πετεινοὶ λα-
[λοῦνε...

Σπάζουν οἱ πάγοι στὰ βουνὰ καὶ γίνον-
[ται κομμάτια...
Τίποτα πένθιμο, βουδὸ, βαρὺ δὲν ἔχει
[μείνει...

μέσ' αὐτοῦ ἡλίου τὸ ξεφάντωμα... γελούν,
[φεγγόβολοι
ἡ χρυσοπράσινη Ἄνοιξι, παντοῦ, καὶ ἡ
[Καλωσύνη...

Τέλλος Ἀγρᾶς

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

Λέγεται, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπα-
νίας Ἀλφόνσος ΧΙΠ, κατὰ τοῦ ὁποίου
ἐγένετο ἐσχάτως νέα δολοφονικὴ ἀπό-
πειρα, ἔχει μιὰν περίεργον συλλογὴν.

Φυλάττει δηλ. τὰ διάφορα ἀντικείμε-
να, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν οἱ ἐκά-
στοτε ἀποπειραθέντες νὰ τὸν δολοφο-
νήσουν.

Μεταξὺ ἄλλων, ὑπάρχει ἡ θηλὴ τοῦ
biberon, τὴν ὁποῖαν εἶχον δηλητηριάσει
διὰ νὰ τὸν φονεύσουν ὅτε ἦτο νήπιον.
Ἡ ράβδος ἐνὸς αὐλικοῦ, ὅστις ἐξ ἀπρο-
σεξίας θὰ τὸν ἄφινε μενοπαλμον. Τε-
μάχια τῆς βόμβας τῆς Βαρκελώνης.
Δέρμα ἐνὸς ἐκ τῶν ἵππων τῆς ἀμάξης, τῆς

ὁποίας ἐπέβαινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐ-
τερον τεμάχιον τῆς ἀμάξης, ἐπὶ τῆς ὁ-
ποίας εὐρίσκατο μετὰ τοῦ Προέδρου
Λουμπὲ ἐν Παρισίοις. Παντὸς εἶδους
πράγματα, συλλεγμένα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκ
τῆς ἐκρήξεως τῆς βόμβας, τὴν ὁποῖαν
τοῦ ἔρριπεν εἰς ἀναρχικὸς ἐντὸς ἀνθο-
δέσμης, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων
του. Τέλος μάχαιρα, ἐγχειρίδια καὶ
ἄλλα ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἀνεκάλυψεν ἡ ἀστυ-
νομία ἐπὶ διαφόρῳ συνώμοτον.
[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Πόθος τῆς Ρόδου

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ ἐν Πύργῳ τώρα αἰχμάλωτος Τούρ-
κος ἀξιομαχικὸς Σουκρὴ, ὅταν ἦτο εἰς
τὸ Μπιζάνι, ἔτυχε νὰ αἰχμαλωτισθῇ ἕναν
εὐζώνον, καταγόμενον ἐκ Πρεβέζης.

Ὁ Σουκρὴ ἐκάλεσε τότε τὸν εὐζώνον
διὰ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ.

— Parlez - vous français; ἀστεϊζόμενος
τῷ λέγει.

Καὶ ὁ εὐζώνος μὲ τὴν μεγαλειτέραν
ἀφέλειαν:

— Ἄπ' τὴν Πρέβεζα, ἐφέντιμι!

Σίφος τοῦ Κωνσταντίνου

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

(Ἀπὸ τὴν Συλλογὴν
τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους)

Σταθερὰ ἀπόφασις ἰσοδυναμεῖ μὲ βα-
θυτάτην σοφίαν.

Περισσότερον κόπον προσεῖν ἢ ἀμέ-
λεια καὶ ἡ ἀκαταστασία, παρὰ ἡ τάξις
καὶ ἡ φιλεργία.

Εἰς κάθε πράξιν σου, πρῶτα ἐξετάζε
ποῖον εἶνε τὸ καθήκόν σου καὶ ἔπειτα
ποῖον εἶνε τὸ συμφέρον σου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης περιγελᾷ τὴν μικρὰν του ἀ-
δελφὴν διότι δὲν ξέρει πόσα λεπτὰ κάμνουν
δύο δραχμαί.

Κ' ἐκείνη, μὲ θυμόν:

— Γιὰ πέ μου εἰς, ἔξυπνε, πόσα λεπτὰ
κάμνουν πέντε ἄνθρωποι;

Ἐστᾷ ἀπὸ τὸ Γεφύρι τῆς Ἀλαμάνας

Νητικὴ ἀπορία.
— Εἶνε ἀλγίθεια, μπαμπά, πὺς εἶμεθα κα-
μωμένοι ἀπὸ γῶμα;
— Ναί, παιδί μου.
— Λοιπὸν ὅταν βρέχῃ, γιατί δὲν γινόμεστε
λάσπη;

Ἐστᾷ ἀπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός τοῦ Τοτοῦ λέγει
στὸν πατέρα του:

— Μπαμπά, ἔχω μυωπία.
Καὶ ὁ λαίμαργος Τοτός:

— Δός μου καὶ μένα!
Ἐστᾷ ἀπὸ τοῦ Πανελληνίου Ὀνειροῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Ἐυρυπιδίου
τὴν 14ην Μαΐου 1913.

Μυροβόλε Ἄνοιξι, θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἔδω
πὺς γίνεται ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν;
Ἀδύνατον. Σὲ παραπέμπω μόνον εἰς τὸ Π'
Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς
τὸ 1ον φύλλον αὐτοῦ τοῦ τόμου. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς
ὅλα ἐν ἐκτάσει καὶ σαφηνείᾳ.

Καλὰ κάμνεις νὰ μελετᾷς, Ἡρώ τῆς Ἀθ-
ριον, ἀφοῦ σὰς εἶπεν ὁ κ. Γουνασιέρης, ὅτι
αἱ ἐξετάσεις φέτος θὰ εἶνε πολὺ αὐστηραί.
Φέτος; Ἀλλὰ καὶ πότε, ποῖον χρόνον καὶ
ποῖον αἶμα; δὲν ἦσαν; Ἐγὼ τὸ τελευταῖστον
δὲν ἐνθυμούμαι...

Ἐπειδὴ μερικοὶ καθυστεροῦν πολὺν καιρὸν
τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, — λαμβάνουν δη-
λαδὴ ἀπὸ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους προτεί-
νουν ἀνταλλαγὴν, ἀλλὰ δὲν τοῦ, τὰ ποδὶ δύνανται
γορα, — ἡ Μικρὰ Ἀριστοκράτις μοῦ ὑποδει-
κνύει ἓνα μέτρον λαμπρόν: Νὰ κρατῶ τὰ τε-
τράδια τῶν δεχομένων τὴν πρότασιν εἰς τὸ
γραφεῖόν μου, νὰ εἰδοποιῶ τοὺς προτείνοντας
διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας ποῖοι τοὺς ἔστειλαν
τετράδια καὶ ἀφοῦ στείλουν καὶ αὐτοί, τότε
μόνον νὰ τὰ διαδίδω συγχρόνως. Εἶνε φα-
σαρία, ἀλλὰ θίποφαισά νὰ τὸ κάμω. Ὅχι
ὅμως ἀπὸ τώρα, διότι πρέπει νὰ μεταβληθῇ ὁ
Κανονισμός.

Εἶνε λάθος ποῦ τὸ κάμνουν πολλοί. Κλί-
νουν ὁ Εὐζώνος τοῦ Εὐζώνου, ἀντὶ ὁ Εὐζώνος
τοῦ Εὐζώνου, ὅπως εἶνε τὸ ὄρθον. Ἀκούς,
Πατριωτικὴ Πόθος; Τὸν Εὐζώνον νὰ λέγῃς
καὶ ὄχι καὶ τὸν Εὐζώνα, ὅπως τὸ εἶδα εἰς τὸ
γράμμα σου. Πῆς εἰς τὸν Π. Μ. ὅτι δὲν ἐν-
θυμούμαι νὰ ἔλαβας καὶ νὰ μὴ τοῦ ἀπῆντησας.

Θὰ εὐχαριστήσῃς κ' ἐγώ, Βοσκοπούλα τῆς
Ἀφρῆς, ἂν θὰ εἶσαι τώρα τακτικὴ εἰς τὴν
ἀλληλογραφίαν. Ἦ φιλῇ, διὰ τὴν ὁποῖαν μ'
ἐρωτᾷς, ὑποθέτω ὅτι ἔχει ἐπάνω—κάτω τὴν
ἡλικίαν σου καὶ ἀνέχει εἰς τὴν τάξιν σου. Ἀλλὰ
τί θὰ βγάλλῃς ἀπὸ αὐτό;

Βίβλια, Ἀπελευθερωθεῖσα Μυτιλήνη, καὶ
δύο, καὶ περισσότερα ψευδώνυμα εἰμπορεῖ νὰ
πάρῃ κανεὶς, φθάνει νὰ τὰ πληρώσῃ. Χάρω
διότι ὁ ἐ. θουσιασμός σου εἶνε ἐκπράττης καὶ
ἀνταπαύσῃς τὴς ἀδελφῆς.

Ἀλασταγιὰ Μεξικάνικα, πὺς νὰ τὸ βάλλω εἰς
τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Μαΐου, ποῦ τὸ ἔλαβας
τόσον ἄργα! Πρέπει νὰ ὑπολογίζῃς καὶ τὴν
ἀπόστασιν ποῦ μᾶς χωρίζει καὶ τὴν καθυστέρη-
σιν κανενὸς ταχυδρομείου. Δι' αὐτὸ ἀπό-
φειγε τὰ ἐπικαιρά.

Κ' ἐγὼ μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν διαβάζω
τὰ γράμματά σου, Μακρὸν Πατριώτα, ἀκρι-
βῶς ἐπειδὴ ἔρχονται ἀπὸ τόσο μακρὰ. Καὶ
μάλιστα ἀπὸ μέρος ὅπου δὲν ὑπάρχει ἄλλη
ἐλληνικὴ οἰκογένεια, ἐκτός τῆς ἰδικῆς σας.
Μὰ διατὶ κάμνεις διακρίσιν; Ἡμεῖς ἔδω δὲν
ἐχωρίζομεν τοὺς ἐλευθέρους ἀπὸ τοὺς ἀλυ-
τρώτους. Ἐλπίζομεν μόνον ὅτι μιὰν ἡμέραν
θὰ ἐλευθερωθῶν αὐτοί.

Ὡραίαι ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Φιλόπατρις Καρδιά,
Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία, Ἀνδία Αἴθρα,
Δοξαμένη Ἑλλάς (τὰς Ἀσκήσεις στείλε τα-
χυδρομικῶς, ὑπὸ ταινίαν, ὡς γειρόγραφον)
Υἱὸς Στοιχῆς, Πουπουλένια, Ἀσὴρ τῆς Ἐ-
λευθερίας καὶ Μπουμπουλῖνα. Τὰ σημερινὰ
Ἀποτελέσματα δὲν ἀφίνουν τόπον δι' ἐκτενεῖς
ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἔχη παράπο-
νο ὁ Τέλλος Ἀγρᾶς, ἂς εἶπω, ὅτι καὶ εἰς
αὐτὸν ὑπερήρεσαν τὰ ποιήματα τῆς Κρητι-
κοπούλας διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως καὶ
τὴν συγχάριε διὰ τὸν προδιδασκόν τῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὸ Βασιλῆά μας» τῆς
Βασιλοπούλας Ναυοικᾶς. — «Μιὰ γιορτὴ» τῆς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 133^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 4 Ἀυγούστου 1912, πρὸς εὔρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως»
Ἀυγούστου—Νοεμβρίου 1912 δημοσιευθεῖσιν 178 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως,
οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθ-
μῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν Δύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδου Μοσχοβόλημα, 150 [9+6E]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦ-
μενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» τὴν φωτογραφίαν τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν
κατασκευὴν τοῦ κλισιῆ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἓνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον «Δια-
πλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: Ἀλκίσις, 146 [9+6E]. — Κάρις, 142 [8+6E]. —
Λεωνίδας Ε. Βλαστός, 142 [8+6E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νησιωτοπούλα, 132 [8+6E]. — Ἑλλάς τοῦ Μεγάλου Ἀ-
λεξάνδρου, 124 [7+6E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Υἱὸς Στοιχῆς, 117 [7+6E].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα, 64 [4+3E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέλικε, 43 [3+2E]. — Ψαροπούλα τῆς Λέσβου, 45 [3+3E]. —
Υἱὸς τῆς Ἰδέας, 41 [3+2E]. — Παναχὸς Παρών, 33 [2+1E]. — Ἀγνώστος, 25 [2+1E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζιζάνιον Συριανοῦ Παρθεναγωγείου, 158 [9+6E]. — (Ἰσο-
τίμοι, δικαιοῦμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν φωτογραφίαν τῶν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πλη-
ρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισιῆ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἓνα οἰονδήποτε
θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: Ροδοπαῖος Ἑλληνοπαῖς, 150 [9+6E]. — Τέλ-
λος Ἀγρᾶς, 135 [8+5E]. — Νίκη τοῦ Παιωνίου, 138 [8+5E]. — Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, 149 [9+
6E]. — Σελήνοπούλα, 153 [9+6E]. — Βασίλισσα τῆς Κύπρου, 142 [8+6E]. — Κλώνος Μυ-
σίνης, 130 [8+6E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐθνικὴ Πίστις, 123 [7+5E]. — Χρυσόμαλλον Δέρας,
113 [7+5E]. — (Ἰσοτίμοι, δικαιοῦμενοι νὰγοράσουν, ἀντὶ δραχμῶν 6 μόνον, ἓνα οἰονδήποτε
θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: Ἡρώς τοῦ 21, 106 [6+6E]. — Πανελλήνιος Πό-
θος, 115 [7+6E]. — Β. Ν. Ματθόπουλος, 112 [7+4E]. — Ἀδελφὸς Ἑλλάς, 117 [7+6E].
Φίλεργος Χελιδών, 106 [6+6E]. — Κυδωνιάτης, 106 [6+6E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τούλα Γ. Παπαχρονοπούλου, 94 [6+5E]. — Φθινοπωρινὴ
Δύσις, 89 [5+5E]. — Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, 89 [5+5E].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Μπουμπουκάκι, 52 [3+2E]. — Δορκάς, 57 [4+3E]. — Βοσκοπέλα Ἀἴλα,
73 [5+3E]. — Ἀρμα τοῦ Ποσειδῶνος, 78 [5+3E]. — Ἀρχαία Δόξα, 71 [4+3E]. — Νεράιδα
τοῦ Εὐδείου, 75 [5+5E]. — Μείλων Πρωθυπουργός, 44 [3+2E]. — Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ,
75 [5+6E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ρόδου τοῦ Μαΐου, 33 [2+3E]. — Πόθος τῆς Κρήτης, 25 [2+1E]. —
Παναγίος τοῦ Τοῦρου, 27 [2+1E]. — Ἐνθὺμος Τονγκαλίδης, 26 [2+1E]. — Χρυσόση-
γίτσα, 39 [3+3E]. — Ἀντι-ἡ Δύσις, 33 [2+2E]. — Νίκος Προσοδόπουλος, 33 [2+3E]. —
Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ, 24 [2+1E]. — Ἐργενίς Ἰδανικόν, 43 [3+2E]. — Βραχνοκόκορας,
23 [2+1E]. — Κυρία Λεσμοῦ, 21 [2+1E]. — Ἐκάνη 38 [3+3E].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἐθνους, 139 [8+6E]. — (Ἰσοτίμοι, δι-
καιοῦμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν φωτογραφίαν τῶν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ
τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισιῆ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἓνα οἰονδήποτε θέλουν τόμον
«Διαπλάσεως» τῶν 8 δρ.: Συλφίς, 138 [8+6E]. — Συριανὴ Ἀἴρα, 158 [9+6E]. — Ζεφυ-
ρίτις, 134 [8+6E].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δελφὶν τοῦ Εὐδείου, 75 [5+4E].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Υἱὸς τῆς Σεμέλης, 40 [3+2E]. — Βόχος τοῦ Ζαλόγγου, 28 [2+2E]. —
Πατριὸν Ναυτοπούλο, 49 [

λέξεις.—Προτείνουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ισχύον διά τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωκεν ἐπὶ αὐτῷ ὑποκείμενῳ.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀττικὴ Λύσις* (0) με *Ὁραιοπαθὴν*, *Τέλλον Ἀγρῶν*, *Μικρὸ Χελιδονάκι*—ἡ *Μυροβόλος Ἀνοιξίς* (0) με *Δοξασμένην Ἡπειρον*, *Ὁρῶα τῆς Αὔριον*, *Τολμηρὸν Ἀεροπόρον*—ἡ *Πονπουλένια* (0) με *Κρητικοπούλαν*, *Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα*, *Ἀφελὴ Ξανθούλαν*—ὁ *Ναύαρχος Μιαούλης* (0) με *Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου*, *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, *Ζηλωτὴν τοῦ Δημοσθένους*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Χρῆστον Γ. Κάναν* (ὅχι, εἰς τὸν ἀγοραστὴν δὲν ἐπιτρέπεται ψευδώνυμον) *Ἑθνικὸν Ὀνειρον* (ἔστειλε ὀκτώ τετράδια) *Θριαμβεύοντα Μεγαλοιδεάτην* (καλῶς ἔλθες καὶ χαίρω ποῦ ἔγινες καλῶς) *Ἐν Τούτῳ Νίκα* (ἔστειλε) *Πανελλήνιον Ὀνειρον* (τετράδιόν του σοὶ ἐστάλη) *Ἀκροκόρινθον* (εὐχομαι περαστικά καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς) *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι* (φυσικά, μίαν ψῆφον ἔχει: καθένας, ὅσα καὶ ἂν εἴνε τὰ ψευδώνυμά του) *Φάωνα* (δυστυχῶς, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν δημοσιεύσω) *Γενναῖον Μυροβολητὴν* (ἔχει καλῶς: εἰς ἐν φύλλον λυσσοχάρτου γράψε τὴν συμπληρωματικὴν λύσιν καὶ στείλε τὴν: τότε θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν) *Τέλλον Ἀγρῶν* (αὕτῃ δὲν εἴνε δικαιολογία: ρυθμίζει κανεὶς τὴν ἀπάντησιν του με τὸν χρόνον ποῦ ἔχει: διὰ τὸ ἄλλο ἔχεις δίκην: ἡ Ἀγλαία δὲν εἴνε Μούσα, ἀλλὰ μία τῶν Χαρίτων: ὥστε ἡ ὑπ' ἀριθ. 121 *Ἀσκήσις* εἴνε λανθασμένη) *Δικηφόρον τῆς Νεολαίας* (χαίρω πολὺ: αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς, δὲν ἔχουν) *Κυπρίαν Δεσμώτιδα* (ἔστειλε) *Μαρίαν Π.* (ἐλήφθη) *Σπάθην τοῦ Διαδόχου* (ἔστειλε) μεταφράσεις στείλε μου: παῖχνά ἀγγλικά ὅχι) *Ζιλέ* (ὅχι δά! καὶ ἂν ἀπερρίφθη, ποῦ δὲν ἐνθυμούμαι—δὲν εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καλλίτερον;) *Ἀττικὴν Λύσιν* (εὐχαριστῶ πολύ) *Ἰππότην τοῦ Μιστρά* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Μαΐου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Ἀυγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

262. Λεξιγράφος

Στῶν ἐπιστημῶν τὸν κύκλον
Καὶ ἐγὼ συναριθμοῦμαι
Κ' ἐκ τριῶν μερῶν τοῦ λόγου
Ἦνωμένων συγκροτοῦμαι.
Πρόθεσις εἶνε τὸ πρῶτον,
Ἀρθρον εἶνε τὸ μεσαῖον
Κι' ἀριθμητικὸν τὸ τρίτον,
Δηλαδὴ τὸ τελευταῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἰπποτέου

263. Μεταγραμματισμός

Βγάλε νὶ καὶ βάλε σὶ
Καὶ θὰ ἴδῃς αὐτοστιγμεί,
Ἀπὸ κάτι σκοτεινόν,
Φῶς γλυκὺ στὸν οὐρανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοκρατείας Ἑλλάδος

264. Αἶνιγμα

Μηχανὴ τὸ ἀρσενικόν μου,
Νῆσος δὲ τὸ θηλυκόν μου,
Καὶ καρπὸς τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Μακεδονίας

265. Γωνία

+ * * * * = Ὄνομα γυναικός.
* + * * * = Νῆσος.
* * + * * = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
* + * * * = Νῆσος.
+ * * * * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μῆνα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιαννάκη Παπανικολάου

266. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαία πόλις.
2 5 6 7 8 = Ὡδικὸν πτηνόν.
3 2 1 5 = Ποτόν.
4 2 3 2 = Δίσθημα.
5 4 7 = Φυσικὸν φαινόμενον.
6 7 8 = Ποταμός.
7 3 2 = Χρονικὴ διαίρεσις
8 2 3 1 5 = Ἰγθύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Φεγγάρι

267—269. Κερυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ποταμῶν

1.—Εἰς τὴν τάξιν σας, πότοι ξανθοὶ εἶνε;
2.—Κώτσο, πῶς; ἄρρωστος εἶσαι καὶ σήμερα;
3.—Στὴ λεμονάδα μου ἔβλεες σόδα πάρα πολλή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας

270. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσιν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, βαθμῶν:

1. Ἀρχαῖος Θεός. 2. Χώρα τῆς Βαλκανικῆς. 3. Οὐράνιον σῶμα. 4. Οἶκος Θεοῦ. 5. Οἶκος Βασιλέως. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

271. Μικτόν

***-ΠΝΥΣ-ΕΙ-Σ-ΟΙΟ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

272. Γρίφος

οἶκε	οἶκε	οἶκε	ἴσος	ἴσος
Λεῖα	οἶκε	οἶκε	ἴσος	ἴσος
οἶκε	οἶκε	οἶκε	ἴσος	ἴσος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορυθαίουλου Ἐκτορος

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12

126. Ἀνάφη (ἄν, ἀφῆ).—127. Χῆν-μῆν.
—128. Λέων.

129.	Α	Σ	Σ	Σ
	Σ	Ο	Ο	Ο
	Σ	Π	Κ	Β
	Π	Υ	Π	Υ
	Ν	Κ	Α	Κ
		Ο	Ο	Ο
		Ν	Σ	Σ

130. Σ Α Λ Α Μ Ι Ν Ι Α 131. Τῷ δυ-
Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν στυχῶντι μὴ
Κ Α Σ Ο Σ ἐπιγέλα.—
Ε Ι Σ 132. Οὐδὲν
Α κρυπτόν, ὃ οὐ
φανερόν γενέσεται (οὐδ' ἐν κρίν-τῃ γόνυ φ'
ἀνερ ὦν-γ' ἐν εἰς-ἐτέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, εὐτο καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 3]

λέξεις ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελαὶ δὲν δημοσιεύονται.]

Ανταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια, προτιμῶ πολεμικὰ καὶ τοπεῖα. Ἢ διεύθυνσίς μου: *Ἀττικὴν Λύσιν*, Poste-restante, Πειραιᾶ.

Ονειρώδες Βάις, διατὶ ἐπαύσατε ἄνευ προειδοποιήσεως ἀλληλογραφίαν; καὶ σεῖς, *Φυσιολάτρεις*;—*Ἀττικὴ Λύσις*.

Εὐχαριστῶ θερμῶς ὅσους με ἐψήφισαν εἰς τὴν Ἀ' Προκριματικὴν Ἑκλογὴν, ἰδιαιτέρως δὲ τὸν Σύλλογον «*Θρίαμβον*» διὰ τὴν ὑποστήριξιν του.—*Ἀττικὴ Λύσις*.

Ελληνόπουλα! Ἄν μέσα σας ρέει αἷμα γνήσιον Ἑλληνικόν, ψηφίσατε παντάπασαι τὸ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Ζήτω τὸ *Πανελλήνιον Ὀνειρον*! Ὅλοι ψηφίσατε το.—*Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι* κλπ.

«ΔΟΞΑΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ»

Παραρτήμα Σπάρτης: Περίεδρος: Ἀπελευθερωθεῖσα Μακεδονία, Γραμματεὺς: *Μικρὸ Χελιδονάκι*, Ταμίας: *Δοξασμένο Κρητικοπούλο*, Σύμβουλοι: *Ἑλληνικὸς Στρατός*, *Φλάμπουρο τῆς Λευτερίας*.—Ἐπικυροῦται: *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι*. (11' 191)

Τὸ *Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι* ἀνακηρύσσεται Γενικὸς Ἀρχηγὸς τοῦ «*Δοξαστικού Κόμματος*». Ζήτω... (11', 192)

Εμπρὸς παιδιὰ, μετὰ τὸ «*Δοξαστικὸν Κόμμα*».—*Ἑλληνικὴ Σιγατέ*, ποῖα ἡ διεύθυνσίς σου;—*Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκι*. (11', 193)

Επὶ τῇ ἐορτῇ σου, *Ζηλωτὰ τοῦ Δημοσθένους*, σοὶ εὐχομαι χρόνια πολλά. *Ναύαρχος Μιαούλης*. (11', 194)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διασωλάσεως* τοῦ 1912, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσोधέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ **Γραφεῖόν μας**. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 201).

ΔΟΝΗΝΩΝ: Γενναῖον Μυροβολητὴν, Ἰσμήνην Λυμπεράκη, Κούλα Ἀδ. Γεωργιάνη.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλῃ Ἑλλάς.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα.
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαῖτης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Φανὴ Παναγιωτικοπούλου.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παναγ. Ἰ. Ἰωαννίδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀθανάσ. Δ. Κονιάδης, Γεω. Κ. Γιαννιόπουλος, Νικολ. Βλ. Κόλιας, Μαρία Ἰ. Γεωργιάδη.

ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ: Ἑλένη Ν. Τσαμαράτου, Ρουμπίνα Ε. Κωνσταντακίδου, Ἑλένη Α. Λιβιεράτου.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κλεομ. Γ. Κοτοπούλης.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νυμφότροφος Ναυμαχία, Καλλιόπη Γ. Δαμάσκου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σόλων Ν. Σπυροπούλου.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γεώργ. Χωρ. Ζαγούρας.

ΧΑΛΚΙΔΙΟΥ: Κωνστ. Ἰ. Σπανός, Ἰωάν. Γ. Νάστας, Νικ. Ἰ. Σπῆτας, Γεώργ. Ἰ. Καϊμακοῦδης, Α. Ε. Ὀλύμπιος, Ζάχος Ἀλ. Ζάχος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόντων ὁδοῖν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδωκαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν ἰσότητι Γ. Κ. ΚΟΛΛΑΤΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνταγρᾶφῃ διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Πλεονάζει δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.